

A nyár

FETTER GYÖRGY

Sima a víz, mint a hideg jég, nem gyűrődik most hullámmá sehol, ameddig a szem lát, odáig tart a nyugalom egészen. Látszik már a lehelet, fehér gomolyagokat fújok a levegőbe, október vége van. A lépcsők kint ülnek a fövényen, a fű még zöld, sündisznó vágat a fűcsomók közt. A csend köbméteres darabokban hever a strandon, a csend-kockák mind egymáson pihennek sorban. Pára úszik a túlparti hegyek előtt. A köd ittmarad, nem megy haza, csak az emberek.

Üresek most a padok, megpihen deszkájukon a megfáradt nyár, odaadta, amije volt, a Nap utolsó sugarait, a víz utolsó hullámain. A fűzek megadóan lógatják ágaikat, vékony vesszeiken még ott kapaszkodnak az idei levelek. Még nem egészen ért véget az életük. Le fognak hullani, mind lehullik majd, de még tart a jutalomjáték, még ott fönn rezegtetik őket az őszi szél kis mozdulásai.

Túl a strand foghíjas kerítésén, nem sokkal, húsz méterrel, a motel parkjában öreg, lázadó fűzfa él annyi éve, amire csak visszaemlékszem. A víz fölé hajol alacsony törzsével, gyökereivel rég feltúrta a parti kövezést, feltörte a betont, kifordította helyükből a mázsás tömböket. Megtükröződik a fa a vízben, a víz tükrén az ágak között megpillantom az októberi eget. Visszasétálok a strandra, a fűvön üldögélő, megkopott festésű kék, piros, sárga lépcsők közé. Csővázukat vízvonaltig elborították a moszatok, nyári selymeszöld színük seszínűvé száradt, ahogy odahagyták a vizet.

A lépcsők fokairól körben fölfeslett a borítás, beszakadozott a bordás gumilapok széle. De azért megvan mindegyik, középen mindegyik tartja magát, jók lesznek még jövőre meg azután is. Jó, hogy a lépcső veszélytelen jószág, nem szakad le meg dől össze mindjárt, ha elfeledkeznek róla egy kicsit.

Csönd van, nagy, nagy csönd, egy októberi vasárnap csöndje. A viharlámpák behunyt szemmel alszanak nyárig, a következőig, nem hasogatja már föl a vizet hajók, vitorlások hosszú, büszke gerince. A víz, mintha meggyalulták volna.

Végigmegyek a parton, az egész strand partján, saroktól sarokig, kerítéstől kerítésig, végig a terméskővel kifalazott partvédmű betonperemén. A peremen túl cementlapok, két méter szélességben, majdnem végig ugyanúgy. Azután megint perem, rá lehet ülni nyáron, ha a Nap áthevítette, azon túl aztán már csak fű nő, néhol egészen a strandpénztárig. Kiszáradt nádcsomók hevernek a szürke kövön, megsejlik, a nyár után nem mindjárt lett ilyen nyugodt a víz hatalmas tömege, hiába hinnénk ezt, ahogy a víz nyugodt tükrére esik tekintetünk.

Az egyik partra emelt lépcsőn fekete gumicsutora hever, egy légzőpipa alsó feleként szolgált valaha, ami idők, erősen sejtethető, soha már vissza nem térnek. Az idő mindig ilyesmiket csinál, eltűnik csak úgy, néha, látható,

magával ragad egy-egy gumicsutorát, ami az idő helyszínén felejtődik, az akkori idő, a volt idő helyszínén, valahol a vízparton. Ez a csutora azután össze tud kötni embereket, nem megfoghatón, csak valahol a hipertérben, összeköti az elvesztőt és a megtalálót, összeköt történeteket, elvesztés-történetet és megtalálás-történetet.

Még mielőtt átsétáltam a motel strandjára, megmutattak egy másik csutorát. Sárga színű, a terméskövezett partfal mellett, a parti kövek között rejtőzik, amennyire csak egy élénksárga valami rejtőzködhet a sekély vízben. Ki fogom emelni, ez rögtön tudható. Bizonyos döntési helyzetek csak látszólag döntési helyzetek. Már hozom is a hosszú nádszálat. Beledugom a csutora keskenyebb, szájbavevős végébe, lecsúszik először, azután sikerül. Nem nyúlok hozzá, nem veszem kézbe, a másik mellé helyezem a fekete gumiszőnyegre.

Nyár - valamiért ez került címnek. Holott ősz van. Október. De nyár, az is volt, valóban, sőt, lesz jövőre is. Utána megint lehet majd csutorákat gyűjtögetni.